

... aneb Sud'me člověka podle jeho činů nikoliv podle slov

Řekne-li se „vlakové nádraží“, většina z nás si vybaví rozlehlou halu a mnoha lavicemi, informačními tabulemi o příjezdech a odjezdech vlaků, kiosky s občerstvením a tiskem, ale také především velké množství lidí, kteří se po hale pohybují. To nejen v denních, ale i nočních hodinách. Jistě si pak dokážete představit, o co složitější je vyšetřování vraždy, která se stala v kiosku takové nádražní haly a navíc ještě v noci.

Vedoucí provozovny firmy, které patřil kiosk v nádražní hale v České Třebové, přijížděla do zaměstnání před šestou hodinou ranní. Bylo všední a chladné únorové jitra roku devadesátého druhého. Když vystupovala před budovou nádraží ze svého vozu do rozbředlého sněhu, netušila, jaký hrůzný obraz za pár okamžiků spatří. Po příchodu do budovy ji kolegyně informovala, že kiosk je zavřený. To ji zneklidnilo. Má být přese otevřen nonstop a noční službu do šesti hodin má Maruška. Trochu svéhlová, ale spolehlivá usměvavá mladá slečna. Co se mohlo stát? Ještě včera večer se s ní krátce pozdravila a jen tak z legrace jí řekla, aby nezlobila. Vzpomněla si, jak se Maruška usmála a kývla hlavou. Nic nenasvědčovalo tomu, že by mladá prodavačka měla z nějakého důvodu přerušit pracovní směnu. Když vedoucí vešla do kiosku, na první pohled se zdálo být vše v pořádku. Na stolku v zadní části místnůstky ležel dokonce rozepsaný dopis s oslovením „Ahoj miláčku“. Pak si ale vedoucí najednou všimla vysypané zásuvky a vzápětí zjistila, že dveře do chodby ke skladu nejdou otevřít. Musela proto do nich silněji zatlačit. To již přicházeli další zaměstnanci. Pohled, který se jim záhy naskytl...! Leželo zde bezvládné tělo mladé dívky. Její hlava spočívala pravou tvář a spánkem na podlaze. Vlasy, které měla sepnuté do ohonu, smáčela velká kaluž krve, která vytékala z pod těla nebohé. Bílý pracovní plášť, černé elastické kalhoty, bílé ponožky i pantofle byly potřísněny krví.

Zatímco přivolaný soudní lékař zjišťoval četnost smrtelných zranění, policisté zahájili vyšetřování brutální vraždy. Technici objevili na místě činu několik trasologických stop po sportovní obuvi, z nichž některé byly zvýrazněny zaschlou krví. Zanedlouho měli kriminalisté informace o tom, že zavražděná měla hodně kamarádek a kamarádů, kteří ji navštěvovali i v kiosku. Zejména v noci byla Marie ráda, že jí služba rychleji ubíhá a že nemusí být sama. Před přáteli se několikrát zmiňovala o nebezpečí při nočních směnách. Již v minulosti ji někdo v okénku kiosku nepříjemně obtěžoval. Dobře věděla, že na pracovišti jsou soukromé návštěvy zakázané. Protože se však bála, snažila se obvykle, aby u ní přátelé pobýli co nejdéle. Byla s nimi domluvena, že budou vpuštěni poté, co zaťukají na vchodové dveře a ozvou se. Jedna z uvažovaných verzí se začala kriminalistům rýsovat jako velmi reálná. Podle specifických okolností zločinu mohl být pachatelem vrstevník, kterého oběť znala. Mohli spolu pobývat při nočních směnách v zadní části kiosku, kam není od okénka vidět. Mohl se o ni ucházet, případně na ni žárlit. Pravděpodobně nevyrovnaná, nervově labilní a impulzivně reagující

psychopatická osobnost. Pachatel musel být ve finanční tísní. Zjistilo se, že chybí peníze z tržby. To vše burcovalo „mordpartu“ k intenzivní činnosti. Následovaly desítky prověrek, vytěžování, výslechů. Okruh potenciálních pachatelů se stále zužoval. Nakonec se před kriminalisty ocitl i Petr K., který se posléze k loupežné vraždě přiznal.

Téměř všichni pachatelé nejzávažnějších trestných činů vykazují určité varovné signály již řadu let před tím, než se dopustí toho nejhoršího. Petr nebyl žádnou výjimkou. Jeho krátký život byl na problémy více než bohatý. Ve škole špatně prospíval, měl konflikty s autoritami. Učební obor nedokončil. Dokonce ani na vojnu nebyl odveden, dostal modrou knížku. Protože hodně pil, nocoval i na záchytce. Nekvalifikovaná zaměstnání střídal téměř stejně často jako dívky. Kvůli jedné se pokusil o sebevraždu. Jako mladistvý byl podmíněně trestán za krádež. Svou bývalou družku ohrožoval nožem. Pod podšívku bundy nosíval ukrytou dýku.

Petr znal Marii od jejich patnácti let, dříve spolu kamarádili. Její osud se začal naplňovat před pár měsíci, když na něho z kiosku zavolala. Od té doby za ní občas zašel. Také v den vraždy ji navštívil a povídali si. Petr potřeboval peníze na cestu do Ostravy, kde si chtěl údajně hledat práci. Během návštěvy ho náhle napadlo vzít peníze z tržby. Připadlo mu prý hloupé si obnos od Marie půjčovat. Když pak odešla na toaletu, odcizil ze zásuvky hotovost dvou tisíc korun. Vzápětí si ale uvědomil, že by ho mohla prozradit, a proto se rozhodl ji zavraždit. Více o tom nepřemýšlel. Skryl se na chodbě za skříňkami a když se dívka vracela, zakryl jí ústa hadrem a bodl dýkou třikrát do prsou. Stačila jen hlesnout „Petře neblbni“, zasténala a padla. Dále jednal chladnokrevně a racionálně. Lhostejně překročil mrtvé tělo, vzal klíč a zamkl za sebou dveře. Boty umazané od krve si očistil venku se sněhu. Poté odcestoval vlakem do Pardubic. Prý až později, když si uvědomil, že zmařil lidský život, přišlo mu to líto a udělalo se mu zle. Má předsevzetí: „Až budu venku, budu nosit té holce na hrob kytky, bude tam záplava květin.“ Také prý vyhledá její rodiče a bude jim pomáhat. Co k tomu dodat? Snad jen to, že s šokující kombinací naprosté bezcitnosti s přeládlou sentimentalitou se lze setkat u pachatelů těžkých zločinů poměrně často. Okázalá demonstrace citů pak u povrchních a nezasvěcených osob vyvolává mylné přesvědčení, že dotyčný je v jádru citlivou bytostí, která by nebyla schopna ublížit „ani kuřeti“. I v tomto případě však platí - suďme člověka podle jeho činů, nikoliv podle jeho slov!